

{ אז נדברו }

פרשת דברים תשפ"ה | גליון מס': 701 | לסדר: ד"ר יוסף עליכס כנס אלף פעמים".

להצטרפות לרשימת

התפוצה במייל:

a8447168@gmail.com

--

לתרומות והו"ק:

באשראי: "גדרים פלוס"

(שם קופה: עלון אז נדברו)

בטלפון:

0799-654321

בבנק: בנק פאגי

סניף 182

חשבון 747815

ע"ש: שב שמעתא (ע"ר)

בדואר: פולק, גאולה 15

חיפה

למענה אנושי:

052-7683095

תודה מראש!!!

פקח עיניך וראה שומו מו תנו...

עומדים אנו בערב תשעה באב... ויש מדרש מרגש מאוד באיכה רבתי שלטעמי מומלץ מאוד!!! אם אתה רוצה באמת לבכות בתשעה באב תקרא את המדרש הזה בעיון... אבל לא!! המדרש הזה לא כ"כ יגרום לך לבכות על בית המקדש... אבל הוא כן עשוי לגרום לך לבכות מגעגועים לה' וממקום מאוד מאוד אישי!!! עדכני!!! ובכן: המדרש מביא משל על מלך שהתחתן עם אשה פשוטה ואמר לה: תקשיבי!! היות ואת אשתו של מלך... לא מתאים לך לפטפט עם השכנות שלך... זה לא מתאים לרמה שלך... אל תדברי איתם!! אל תצרי איתם קשרים... לא יחסי גומלין... אל תתני להם משלוחי מנות... אה... אבל אם אני אהיה נחמדה... גם הם לא יהיו נחמדים איתי? בסיידר... בשביל זה אני מלך ובשביל זה אני בעלך וכל מה שיחסר לך... תגשי אליי!! לטיפולי!! ואני מבטיח לך... לא יחסר לך... לא תפסידי מזה שלא תהיי בקשר עם השכנות... כי מה שתוכלי לקבל מהם... אני אדאג לך פי מאה... רק תעשי טובה... אל תדברי איתם... זה לא בשבילך... אשתו של המלך שמעה בקולו ובאמת לא יצרה קשרים... כשאמרו לה בוקר טוב היא בקושי ענתה להם... השכנות קלטו שהיא סנובית... וההתייחסות שלהם הייתה בהתאם... לא רוצה קשרים? לא צריך... את לא מכירה בנו, אנחנו לא מכירות בך... ואותה אשה לא נבהלה... היא ידעה שהיא לא זקוקה להם... ויהי היום!!! ואותה מלכה עשתה מעשים שלא יעשו... והמלך החליט לגרש אותה מביתו... והיא הבינה אותו... היא ידעה שזה מגיע לה ביותר והיא תפסה את הרגלים והלכה...

כעת לאן? לאן אני הולכת?? היא התחילה לנקוש על הדלת של השכנה... השכנה מסתכלת בקוקר... את?? תסתלקי מפה... תתביישי לך... את סנובית!! לא רצית להיות בקשר איתנו... היית סנובית... עכשיו את נזכרת לזום קשרים... ואז היא הלכה לדלת השניה... תוק תוק... וגם משם זורקים איתה מכל המדרגות... חוצפנית... כשהיית אשתו של המלך הסתכלת עלינו מלמעלה כי ידעת שאת לא צריכה אותנו... כי יש לך את המלך... ועכשיו כשהוא זרק אותך נזכרת בנו... וככה כולם טורקים עליה את הדלת ומגלגלים אותה מכל המדרגות...

חזרה אותה גרושה ונקשה שוב על דלת ביתו של המלך!!! תקשיב בעלי לשעבר... אני יודעת שבצדק גרשת אותי!! הבנתי אותך!! אבל יש לי טענת עליך!! אתה בעצמך אמרת לי לנתק קשרים עם כל השכנות... אתה בודדת אותי מכולם... זו הייתה הוראה שלך!! עשיתי את זה רק בגלל שאתה אמרת לי... אז נכון שכעת מגיע לי שגרשת אותי... אבל מה לעשות שאין לי לאן ללכת!!!! כי מפני ידך בדרך ישתבתי!! בגללך אין לי לאן!!!! בגללך אני מבודדת מכל העולם!! אתה לא יכול להשאיר אותי ככה... אתה מוכרח לקחת אחריות על מה שגרמת לי... (מילא היית מאפשר לי ליצור קשרים עם העולם החיצון... טוב... לא הסתדרנו... אז אני הולכת לאחריים... נותני מימי פשתי וצמרי... אבל לא! בודדת אותי... אתה לא יכול מצד אחד לבדד אותי ומצד שני לגרש אותי)

הטענה הייתה צודקת!!!! והמלך קיבל את הטענה והשיב אותה הבייתה...

אומרים חז"ל: אבא שבשמים גירש אותנו מביתו... הר ציון ששם! הר ציון נהיה שומם... טוב... בא נלך לחפש את עצמנו... אבל לא!! אין לי לאן... ה' בודד אותי מהעולם... אני יהודי... כולם שונאים אותי... אתה יתברך כועס עלי... הגויים כועסים עלי... הערבים רוצים להרוג אותי... אין לי לאן לברוח... השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם!!! אבי שבשמים: הייתי בחור ישיבה... משם הלכתי ללמוד בכולל... לא עשיתי בגרות... לא עשיתי תואר ראשון ולא תואר שני, לא למדתי מקצוע ולא קבלתי תעודה... ו... וכעת תכלס אין לי גם טעם בלימוד!!! אבאלע... אני יודע... לא מגיע לי!! מי כמוני יודע כמה שאני לא מספיק עמל ולא מספיק מתאמץ ולא מגיע לי חיות וערבות בעבודת ה', אבל תכלס!!! אין לי לאן ללכת!!! מפני ידך בדרך ישתבתי!! בגלל שהתמסרתי אליך אין לי שום דבר בידיים... אז אנא ממך... תמלא אותי... כי אין מקום אחר חוץ מביהמ"ד

אני לוקח את זה למקום מאוד מאוד אישי!!

אבא שבשמים: אני משועמם!!!! בפרט בבין הזמנים... ולמה??

כי להמשיך לשבת וללמוד בהתמדה עצומה... אני לא אוהז שם... טוב... לא כולם המתמידים הכי גדולים... אז בא נעשה משהו אחר... נו... מה אעשה?? רבש"ע: מי כמוך יודע שהיום 90% מפורקן השעמום הוא במקומות שאתה יתברך לא רוצה שאני אהיה שם... היום כמעט ואין משועממים!!! מי שמשועמם ולא רוצה לעשות עם עצמו כלום... מהר מאוד הוא מגיע למחוזות לא אידיאליים והוא ממלא את עצמו בדרכים לא כשרות... שם אתה יכול לקבל ציורים אינסופיים... סרטים... אתה אף פעם לא מסיים שם... ואילו אני?? טאטע זיסער... אני סקרן לא פחות מהם... וגם לי משעמם... **ומפני ידך בדרך ישתבתי!!!** בגלל שלא הרשית לי ללכת לשם אז אני משועמם... ואני הרבה יותר משועמם מפעם... פעם לפחות המשועממים היו נפגשים... אבל היום אני נשארת לבד... כי כל המשועממים כבר עסוקים ואילו אני מתעקש להישאר פה... אז אנא ממך!! תן לי מתיקות ועריבות טוב התורה... למרות שלא מגיע לי... אבל אין ברירה... כל השערים האחרים סגורים בפני... כל מוקדי פורקן השעמום הם מחוזות שלא מתאימים לרוח התורה... **כי אתה עשית!!!**

אתה עשית את העולם שלנו כ"כ רדוד שנועל בפני יהודי את כל השערים!! אתה בודדת אותי מכל העולם... אז אנא ממך... פתח לי!!! פתח לי שער המנוטל... פתח את הלב שלי בתורה... פתח לי נועם ורצון לפתוח שערי רצונך... תן לי טעם בידישקייט... תן לי תשוקה אליך... **ההמשך בעמוד 6 בגיליון זה...**

היית מאמין שלהתגבר ולשלוט בעצמך זה משהו 'טעים'??

אנחנו יוצאים לבין הזמנים... ולא נותר לנו אלא לאחל אחד לשני את האיחול ש-רוב ורובא אחלו לעצמם כשנכנסו בפתח בית הדין... ולוואי שתהיה ביאה כיצאיה!!! ואכן הלוואי ונחזור מבין הזמנים שמורים ואסופים לכה"פ כמו שנכנסנו אליו... (זה לא סתירה שיש כאלו שגם קונים את עולמם בבין הזמנים) עכ"פ יש אצלי קוד אישי ביני לבין עצמי שלפעמים הייתי משתמש בזה בשביל מה שנקרא 'הערכת מצב' איפה אני אוהז... הגדרתי לעצמי שלושה סוגים של הגדרות מצב!!! כמו שלושה הילוכים... לקחתי את ההגדרה הזו מהפרשה... כתוב במדרש: משה רבינו ראה אותה **בשלוותה** לכן הוא אמר: 'איכה אשא לבדי טרחם וגר'... ישעיה ראה אותה **בפחזותה** שנא: איכה הייתה לזונה קריה נאמנה... וירמיה ראה אותה **בבבלותה** שנא: איכה ישבה בדד!! והיות ואת שלשתם אנחנו קוראים סמוך ונראה לבין הזמנים... אז כששנה אחת החלטתי לעשות לעצמי רשימה בבין הזמנים איפה אחזתי היום ולכן פני מועדות מחר... השתמשתי בהגדרות האלו...

שלוש אופציות לבחירה: א. שלוותה ב. פחזותה ג. ניוול

ותסלח לי... שלושת האופציות האלו מומשו אחד לאחר... היה לי את היום המוצלח הזה שתכננתי אותו מאתמול ומילה שלי הייתה מילה, קמתי בבוקר... התפללתי כמו בן אדם... למדתי תורה... טיילתי כמו יהודי... וגם בזבזתי את הזמן בצורה מבוקרת כפי שסוכם... סיכמתי את היום הזה- שלוותה!! בונבונירה... הרגשתי שהעסק בשליטה!!

אבל כצפוי... אחרי יומים היציבות של השליטה העצמית קצת התערערה... וכאן ישעיה הנביא נכנס לתמונה... ישעיה ראה אותה בפחזותה... לאט לאט התחלתי להתמרח... לגרור רגלים... מצאתי את עצמי לאט לאט מתחיל לצפצף על עצמי... תכננתי ללכת לישון רק בשעה 1.00... אבל פתאום מצאתי עיתון שלפני שבועיים... ושמעתי עוד איזה קו נייעס... התחלתי לאבד את המיקוד... תמרור אדום נדלק... זוהתה פחזות!!! פחז זה סטיה מהמיקוד!! פיזור נפש ואיבוד כיוון ומטרה... והיות והנורה האדומה לא מספיק צפצפה לי אז כצפוי תוך יומיים!!! כבר הרגשתי לגמרי סמרטוט מהלך... מצפצף על עצמי מתחילה ועד סוף... מתכנן ללכת לכאן ובסוף מוצא את עצמי במקום אחר... ואז אני מתחיל לאמץ את הזכרון... רגע... בשביל מה באתי לכאן?? רציתי משהו... שכחתי בכלל מה רציתי לומר... ואז נהיה מצב שכל שתי משפטים שאני אומר... רגע... מה רציתי לומר... מכיר את זה?? (אגב: למי שרוצה להבין מה הבעיה במייל בתוך הבית... יש לי בשבילך בדיקת 'קורונה' עצמית!!! הרי בחלק גדול מהפעמים שאיתה פותח את המייל... זה בגלל שאתה באמת רוצה לעשות משהו ספציפי... לעשות שימוש נצרך שבשבילו הותר לך להחזיק את זה בבית... ואכן פתחת את המייל בשביל המטרה הממוקדת... אלא שאז!!! גילית 12 מיילים חדשים שלא נקראו... תגיד לי מה עשית דבר ראשון?? האם קודם עשית את מה שרצית... או קודם פתחת את כל המיילים שלא נקראו... סיימת לקרא את כולם... לענות לכולם... לסיים עם כולם... ואז... ואז... רגע... מה... מה בעצם רציתי? בשביל מה פתחתי את המייל?? תבדוק לי האם קרה אי פעם שקודם עשית את המטרה ואח"כ פתחת את המקר לראות מה יש... והיות ו-99% מהמקרים קודם אנחנו פותחים את הכל ואח"כ אנחנו מאמצים את הזכרון כדי להיזכר בשביל מה בכלל באנו לכאן... אז הנה... על זה נאמר ישעיה ראה (בפחזותה) בקיצור: אם לפעמים באמצע הזמן אני במצב כפית... אז כשזה קורה בבין הזמנים זה כבר מצב כף!!! לא כפית... ואתה מבין לבד שאי אפשר לצפות מכזה סמרטוט שיהיה לו הישגים רוחניים משמעותיים... ועל אותו יום בבין הזמנים נאמר 'ירמיה ראה אותה **בניוול**... ומה אתה חושב... בסוף הכל מתהפך לטובה... כי כשהניוול הזה מגיע לנקודת שיא!! ואני כבר מרגיש לגמרי שק מהלך... אז אני פתאום תופס את עצמי לידיים ומכריז על עצמי משטר צבאי ומשתדל לחזור לנרמול... כך שאף פעם לא מאוחר... אבל עד!!! עד שמגיע רגע ההתעשתות לפעמים חולף זמן יקר וגם מסוכן... והזמן הזה לא משחק לטובתנו... לכן החכמה היא לתפוס את רגע הפחזות!!! כשאתה מתחיל להרגיש שהעסק מתחיל להישמט ממך... והגזירה מתחילה לצאת מכלל שליטה... מומלץ מהר מהר לתפוס את העסק לידיים עוד בשלב הפחזות לפני שיגיע שלב הניוול... (אגב: מקובלנו ביחס לשניה בלילה... יש שלב מסוים בלילה שאתה אמנם עייף... אבל זה עדיין בתוך הראדאר... אתה עדיין שפוט ויכול לגרור את עצמך לשניה... אבל יש רגע מסוים שהעייפות עולה דרגה... ואז אתה כבר לא בשביל לקבל החלטה כזו כבדת משקל שהגיע הזמן ללכת לישון... ואז העסק יוצא מכלל שליטה... כי אתה עייף... ועוד יותר עייף... ועוד יותר לא יודע לגרור את עצמך למיטה... ואז הרמה יורדת עוד יותר... ומכאן ואילך אף סקר כבר לא יכול לצפות באיזה שלב אתה תדרדר למיטה... החכמה היא לתפוס את עצמך עוד בשלב הפחזות רגע לפני שאתה חומק מעצמך ויוצא לגמרי משליטה...)

מזר ר' יצחק הוטנר ז"ע"א אומר: שצריך לדעת שלהצלח להתגבר ולשלוט על עצמי זה משהו טעים!!!! ולא סתם טעים אלא זה בטעם של נפש... ואתה יודע מה זה טעם של נפש?? זה טעם עמוק עמוק שיש לו עיכול משובח לטווח ארוך!!! שזה אומר שאם היום בצהרים היה לך כמה שעות שהצלחת לשלוט בעצמך ולעמוד על עקרונות היהדות שלך!! והנה חלפו מאז כמה שעות וכבר הספקת גם ללכת לישון... ואז קמת בבוקר עייף ומפוק... וברגע הראשון אתה בקושי זוכר מי אתה ואיפה אתה ו'איפה אנחנו אוהזים' ומה התאריך... אבל אתה כבר מרגיש משהו 'טעים' בהרגשה... משהו כזה שבע וטטטוב מבפנים... ואתה לא מצליח להיזכר מה... אני בקושי התעוררתי... לא זוכר פרטים, אבל את ההרגשה אני מרגיש!!! ואז אחרי דקות ארוכות אני לפתע תזכר... אה... אתמול היו לי שעות יקרות של שליטה עצמית!!!! אה... עד עכשיו אני שבע מזה... יש לי תחושת מילוי מזה... אני חושב שכל מי שהיו לו שעות כאלו של שליטה עצמית מבין על מה אני מדבר...

אגב: כל אלו שעושים דייאטה ומצליחים לשלוט בעצמם... מאיפה הם מקבלים אימביציה?? הרי הם התרגלו לצורך כמויות של סוכרים ומשקאות אנרגיה ושאר ממריצים... אז איך הם מצליחים בבת אחת לשרוד בלי זה? התשובה היא: שמי שטועם טעם של התגברות זה... זה סוכרים לכל דבר!!! זה ממריצי דם פעילים ואלטרנטיביים לכל דבר!! אין דבר מכביד ומטביע כמו חוסר שליטה ואין דבר מקליל וממריץ כמו להיות מלך על עצמך... אל תאמין... תנסה... ר' יצחק הוטנר מבאר: שמי שנהנה מאוכל, הרי יש פה גברא וחפצא!! הגברא הוא הנהנה, ועצם ההנאה זה מהחפצא... מהמוצר החיצוני שממנו אתה נהנה... אם זה אוכל, או קול מראה וריח... הוא החפצא של ההנאה... אבל כשאתה מתגבר ושולט על עצמך, אתה הגברא שנהנה... ואתה גם החפצא של ההנאה בעצמו!! אתה פשוט נהנה מעצם המפגש שלך מול העצמת האנוכיות!!! בקיצור: אם עד היום היה תקוע לך בראש שלהתגבר זה קשה... רק מה לעשות שצריך... אז תכניס לעצמך לראש שזה טעים!!! זה אפילו יכול לשמש כדאצ'ע... זה גם מרענן ומחליף אורה... כי זה מחליף אותך בעצמך...

ביום חמישי הקרוב ליל ז' באב, יערך כנס 'אז נדברו' לאברכים בעניין:

'איפה האבלות על החורבן פוגשת אותי ביום יום? והאם יש סיכוי שאופתע לגלות שהנושא המופשט הזה חיוני ונחוץ לי באופן אישי, ונוגע אלי בנקודות הכי אקטואליות בחיים? הכנס יתקיים באולם אריסטוקרט (ויזניץ) דמשק אליעזר 16 בני ברק בשעה 22.00 בערב על ידי הגאון הרב ישראל קליין שליט"א והרב שמואל פולק שליט"א.

יהי רצון שנזכה במהרה
לנחמת ציון וירושלים

ברכת ישר כח לכל המפיצים בני הישיבות הקטנות מהמשמרה היוצאת, העולים לישיבה גדולה, יתן ה' וביאות יזכו הרבים, יאר ה' לכם פניו במקום תורה ובהנהגה, מתוך מתקנות וערבות טוב התורה, חיים שיש בהם אהבת תורה ויראת שמים, חיים ימלא ה' כל משאלות לבכם לטובה אמן.

כמידי שנה, לקראת ימי בין הזמנים מתעורר הצורך בלרענן את התחזוקה הקבועה בעמידה ללא חת מול ניסיונות דורנו, אשר ע"כ

יצאנו שוב במכירת הספר **"וימאן"**!

הנכתב היישר מתוך חזית הקרב, והעוסק בעוצמות השליטה והחוסן הנדרשים ל'בן ישיבה' בדורנו הרדוד והנסחף,

ספר זה בין הייתר משמש כמנת דחף ל'גיבור הכח' של דורנו שמגלה מנהיגות ללא חת, והמהלך בגב זקוף וראש מורם מעל הכתפיים, למול ה'ישא אדם וישפל' שמצוי גם במחוזותינו ודע מה שתשיב מול הלוועים בעבודת ה'.

(על רגל אחת: מה ההבדל בין 'וימאן' לחוברת 'והיית לנו לעיניים'??)

'וימאן' מטפל בראש 'מנוע', ואילו 'והיית לנו בעיניים' מטפל בצמיגים, בלמים, מראות, פנסים... בקיצור: וימאן יסודי ומהותי. ואילו 'והיית לנו לעיניים' מתמקד בחלק היותר פרקטי וטכני... מזה ומזה אל תנח...)

**לבירור המוקד הקרוב אליך:
ניתן להתקשר לפלא':**

0527683095 0548446691

ענוים הגיע זמן גאולתכם!!!! לא

מאמינים???

יום אחד בהיר... שעת צהרים... לפתע נקשה בדלת ביתי... אני פותח את הדלת... נכנס בן אדם ללא אומר ודברים והתיישב והתחיל לדבר... ארך לי כמה דקות להבין במי מדובר... ואז התברר שהיהודי שיושב לידי הוא לא פחות ולא יותר... תן ניחוש מי??? המשיח בכבודו ובעצמו!!!!

נכון סיפרתי לך שפעם חשבתי שאני המשיח... אז זהו שלא!!!! זה הוא!!!! הבן אדם ישב וסיפר לי שהוא המשיח... והוא גם רוצה להוכיח לי בהוכחות חותכות שזה הוא... ואז הוא הביא לי הוכחה!!!! שתשמע... הייתי מופתע!!!! זו הייתה הוכחה שכמעט לא יכולתי לעמוד מולה!!!! הוכחה שאין עליה תשובה... מה הייתה ההוכחה??? הוא הביא לי הרבה ראיות מפסוקים ומחז"ל שדורו של המשיח יהיו ענוים!!!! יש את החז"ל המפורסם... בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם, ויש גם כמה וכמה פסוקים מפורשים שהדור שהמשיח יבא בו... ישתבח במידת הענווה!!!!

ואז הוא הצמיד אותי לקיר ושאל אותי: תגיד לי: מה מפריע לך להגיד שאני המשיח? מה איכפת לך שאני המשיח?? מה המחסום הרגשי שיש לך לקבל את העובדה שאני המשיח? נו... מה?? גאווה!!!! מה... הוא המשיח? עוד אחד... אז הנה!!!! קצת ענווה ואנחנו מסודרים... רק תסכים להיות ענוי... תסכים לקבל אותי והנה אני!!!! תשמע... הייתי בהלם...

אבל מהר מאוד התעשתיתי... רגע... אולי הפוך... אולי אני הוא המשיח... ואתה צריך קצת ענווה בשביל לקבל אותי?? הוא לא נשאר חייב... הוא מיד ענה לי: לא!!!! לקבל אותך כמשיח זה בכלל לא ענווה... אתה כותב את 'אז נדבר', אתה אוההאו... לא צריך להיות ענוי גדול בשביל לקבל אותך... אבל לקבל אותי כמשיח... פה צריך מבחן של ענווה!!!!

ה'משיח' סיים את דבריו ו... וקם ויצא מהבית שלי... והותיר אותי המומם!!!!

הביקור ההזוי הזה גרם לי להרבה מחשבות... דבר ראשון: הוא מיקד אותי והוכיח לי שהמשיח יגיע לדור של ענוים!!!! תשמע... מה שנכון נכון... וכעת... מה איתי?? הוא טען שחסר לי ענווה... והרי המשיח יכריז: ענוים הגיע זמן גאולתכם!!!! כל הענווים לבא אלי... האם גם אני אהיה ברשימת הענווים או לא?? המשיח הנ"ל טוען שעדיין לא... הוא טוען שאני אז נדברו... אני אולי איש טוב ויקר... אבל לענווה עדיין לא הגעתי...

אבל לא!!!! אני מוחה!!!! תתפלא לשמוע... תשמע מה שאני אומר לך, אבל בתנאי שאתה קורא עד הסוף!!!! כמה שזה יראה לך משונה... תדע לך שאני די ענוי!!!! ולא סתם ענווה... אלא זה הגיע לי

במתנת שמים... קבלתי את מידת הענווה על מגש של כסף ישירות מה'...

אני יודע שהמשפטים האלו מאוד מוזרים לך... סו"ס יהלך זר ואל פייך... **אז אני אסביר את עצמי**: ברור שיש לי רגעים של גאווה כמו כולם!!!! ובפרט שאני כותב את 'אז נדבר', אז בכלל... יש לי את הרגעים שאני עף על עצמי... נדמה לי שאני מחנך את העולם ודובר של היהדות... נדמה לי שאני צדיק מופלג וכל מעשי לשם שמים... אה... יופי... איזה זכות... עד כאן הכל טוב ויפה!!!! אלא שאז!!!! ה'בעל גאווה' שלנו יוצא לרחוב... **ובין רגע!!!!** אני מוצא את עצמי בבת אחת מתמודד עם ניסיונות ופיתויים ברמה הכי נמוכה ושפלה... ואז בבת אחת אני נחבט באדמה בשיא העוצמה ואני מגלה שיש לי עסק לא פחות ולא יותר עם החתול שמיל שיש לו זנב ארוך ארוך... ויש לחתול הזה התמודדויות מול היצרים הכי נמוכים שיש... בבבו! באותה שניה כל הבלון מתפוצץ... בבת אחת אני קולט מי אני ומה שמי ומה אני שווה!!!! **זה חנוך צמוד!!!!** החנוך הזה לא עוזב אותי בשום שלב! לא משנה אם אני אווז בגיליון מספר 20 שהייתי עדיין נחיתי ועשו לי טובה וקראו את העלון שלי... לבין גיליון מספר 700 שאנשים מרעיפים עלי שבחים שאני מחזק את כלל ישראל ויש לי זכויות גדולות... זה לא משנה... בסופו של יום יש לי את המפגשים היומיומיים שלי מול היצה"ר שלי שלא מתבייש להזכיר לי בכל הזדמנות שהרגלים שלי מבוססות עמוק ב-ארצה!!!! ואני מרגיש כמו כלבלב שעושים לו ארצה... וזה עושה אותי בשניות עניו ושפל ברך!!!!

ולשם שינוי זו לא הענווה מהסוג שאפשר להתגאות בה.

תבין: יש בעל גאווה שחלק בלתי נפרד מהגאווה שלו שהוא בטוח שבנוסף לכל הוא גם ענוי... (בדרך כלל זה השפיץ גאווה... שהוא גם גאווה וגם ענוי...) אבל כאן זה לא האירוע... כי תבין: מתי זה גאווה להיות ענוי??

כשנן אדם מספיד את עצמו... תשמע... אני עוייבד כזה גדול... הצלחתי גם להכניע את הגאווה ולהגיע למדרגת ענווה... זה אשטיקל גאווה!!!! אבל!!!! כשהבעל גאווה שלנו הלך ברחוב ופתאום הוא החליק על בננה והתגלש היישר לתוך שלולית בוץ והוא יוצא משם מפויח כשולי קדרה תוך רגע הגאווה שלו מתחלפת בשפלות וענווה ושפל ברך... **עם ענווה מסוג שכזה אף אחד לא מתגאה!!!!** זו לא ענווה שמטפסים אליה דרך מסילת ישרים... זו ענווה שמחליקים אליה דרך בננה מעוכה... זו ענווה שכורח המציאות מעמיד אותך מול מצב מביש וזו ענווה אבסולוטית!!!! זה כמו מיליונר שפשט רגל והוא בבת אחת מתעטף בענווה ושפלות רוח... זה סוג ענווה שאף אחד לא מתגאה בה... זו ענווה אבסולוטית!!!! (אגב: חשוב לציין שזו לא הענווה האידיאלית... אנחנו לא מחפשים ענווה מהסוג של שפלות... אבל זו לא סתירה שהבן אדם הוא כבר לא גאווה אלא ענוי)

על אותו משקל: כשאני הולך ברחוב וקצת מתגאה... ואז הנפש הבהמית שלי באה לי לתוך הפרצוף ומזכירה לי את הפחיתות שלי זה עושה אותי ענוי תוך שניות!!!! ואת הענווה הזו אני מקבל על מגש של כסף! אני אפילו לא צריך לעבוד על מידת הענווה... זה מגיע לי באופן מובנה ללא כל עמל ויגיעה מצדי...

אבל סו"ס זו מתנת שמים!! אי אפשר להוריד בערך המתנה הזו... לפחות גאווה אני לא...

כן... ידידי המשיח... תדע לך שאני ענוי!! ותדע לך שצדקת בעוד דבר... המשיח באמת הולך להגיע לדור של ענוים!! כמו שכתוב: 'רוח ה' אלוקים עלי יען משח ה' אותי לבשר ענוים, שלחני לחבוש לנשברי לב לקרא לשבויים דרוו ולאסורים פקח קוח...' וברור לי כשמש בצהרים שכשהנביא אומר שהמשיח יבא לבשר ענוים... **ברור לי שהכונה לענווה מסוג הזה!!**

כלומר: כל אותם עובדי ה' שאני באופן אישי מכיר אותם שעושים מעל ומעבר אבל הם בטוחים שהם הכי רשעים... זו הענווה המוכרת בדורנו! זה סוג הענווים שעליהם מדבר הנביא ואליהם המשיח הולך להגיע!!

אז אמנם זה פוגש אותנו בצורה הכי בוטה בהתמודדויות בקדושה, שאתה נלחם כמו אריה ובסוף מרגיש כמו עכבר... אבל לאו דווקא... זה גם מתבטא בשלל תחומים אחרים... זה יכול להיות אותה אם בישראל שתובעת מעצמה בלי סוף... מגדלת את הילדים של ה' במסירות אין קץ ומשגרת את בעלה לבית המדרש ובכל זאת אף פעם לא מרוצה מעצמה ולא מתחילה לקלוט מה היא עושה למענו יתברך... זה יכול להיות בחור בן עליה ירא שמים מופלג ויושב ולומד בהתמדה עצומה אבל תקוע לו בראש כל מיני מוסכמות שמה מצפה ממך וכו' וכו'... (כמובן שיש את המקרים ההפוכים בתכל"ס, על זה אדבר בהמשך) תחושת השפלות הזו היא כמובן תוצאה ישירה לדור העדרי שלנו שמצד אחד כל המחדלים הרוחניים נזקפים להעדירות הזו שאם ככה זה כולם אז 'הותרה לו'... אבל מצד שני העדריות הזו **גם ובעיקר דופקת אותנו מהכיוון ההפוך!!!!** שיש עובדי ה' שעושים מעל ומעבר... אבל היות ומשום מה זה נהפך לסטנדרט חברתי שזו הדרישה הרשמית אז זהו!! אין לזה טיפת הערכה!!!! אם הסטנדרט החרדי הוא לגדל משפחה של 8 ילדים... אז אם בישראל שיש להם 8 או ח"ו רק שבעה ילדים... עומדת ושואלת: במה צריך להתחזק? הרי אני לא עושה ככלל... מי יסביר לה שלחיות אמא מסורה של שבעה ילדים זה הביביסיטר של האוצרות של ה'... והחזיקו הכי גדול שהיא צריכה לקבל זה בסה"כ להתחיל להעריך את מה שהיא כבר עושה ולהפסיק להרגיש שצריך להתרוצץ לעוד ועוד עצרת חיזוק... (אא"כ העצרת חיזוק מדברת על זה בעצמו... על השטייגן שהיא כבר בעצמה עושה...) בחור בן עליה שמתאמץ ולומד מעל ומעבר... אבל הסטנדרט החברתי הוא 'סדר חלבי' שש שעות... והיות והוא לא מסוגל ללמוד כ"כ הרבה שעות אז הוא מרגיש 'לא שווה כלום', הנה לך מחדל שנובע מהעדירות שלנו!! אז אמנם מחדל מחדל!!!! אבל זה לא סתירה שבסוף בסוף יש פה על הדרך גם המון המון ענווה!!!! ואם קצת יותר אדיק בלשוני... בא לא נקרא למחדל ענווה... אבל כן נקרא לזה מאוד מאוד **לא** גאווה... סו"ס תועבת ה' כל גבה לב... ועובדי ה' של דורנו רחוקים מזה כרחוק מזרח ממערב!

אבל!!! יש צד שני למטבע... כשנדרשת ממנו ענווה וולווטר ולהתקפל עם זה הוא מדשדש שנים ע"ג שנים וזו המידה הקשה ביותר שלו... ואילו אני מתרכך בשניות... באותה מידה כשאותו אחד בחר לעשות שטויות והקב"ה רוצה לעורר אותו בתשובה... אוי... בשביל לנער אותו צריך דחפורים... אבל אנחנו השבריריים... הענווים... כל דבר הכי קטן מצליח לטלטל אותנו... ואנחנו מהר מאוד מבינים שה' קורא לנו לסדר...

בקיצור: כאן הגענו לרמב"ם בתחילת הלכות דעות שכל אחד צריך לתפוס קצת את המידה ההפוכה בשביל להתיישר... אני צריך לאמץ את הארטיביות של ידידי... לא... אני לא מקנא בו!! לא מקנא במחירים שהוא משלם על האופי החזק שלו!! לא רוצה להחליף איתו... אבל אני כן מקנא ורוצה לאמץ את האגרסיביות שלו בתחום של ההתגברות מול מלחמת היצר!!! אני גם רוצה לדעת לחתוך ואני נחוש לאמץ את זה!!!

ואילו הוא... הוא יסביר לי כמה אני מליונר שיש לי את מידת הענווה בלי להתאמץ... הוא יסביר לי כמה כף לי שיש לי יראת שמים בכזו קלות... כי אני מפחד מכל עלה נידף... הוא יסביר לי איזו הרגשה דפוקה זו לעמוד בראש השנה לא מאובן!! לא מפחד!! כולו אדיש... כן בורא עולם... מה קרה? מי יחיה ומי ימות... בסיידר... בקיצור: לא הייתי מחליף איתו!! יש לעסקת חבילה שלי מעלות גדולות... אבל אני לא מוותר על האסרטיביות שלו מול ההתמודדויות שנושקות לפתחנו ביום שאחרי תשעה באב... בין הזמנים כשר וכשר.

אה... אתם לא מאמינים?? ראו באורי- המשיח יוכיח
 ללנו שהאור הגדול ביותר מגיע דווקא משם!!!! מאותם
 מאבקי רוח ונפש במבואות המטונפים שהייתי בטוח
 שאני הרשע הכי גדול והתברר שדווקא משם בקע
 הנחת רוח הכי גדולה לה'!!!! המשיח יראה לנו שהנחת
 רוח הכי גדולה הגיע כשבוססנו שם עמוק בצל גללי
 החמור של המשיח...

עקרונית המאמר הסתיים כאן!! כעת נקודה
למחשבה... ובכן: עכ"פ מותר לנו לדעת את הרייז
האישי הזה שאנחנו מקבלים אותו על מגש של כסף...
בפרט אותו בן עליה ששואל אותי: למה?? למה נגזר עלי
לבוסס בבוקר?? זה מאוד מכאיב!! אני כ"כ רוצה להיות
עבד ה'... כ"כ משתדל... כ"כ רוצה להיות שתול בבית ה'
ואחת שאלתי מאת ה' שבתי בבית ה' כל ימי חיי ואני
באמת משתדל לחיות ככה... אבל פתאום אני מוצא את
עצמי מתמודד בניסיונות כאלו... למה? אני מקנא
בחבר שלי שנולד עם סטנדר ביד... הראש שלו נקי... אין
לו פרפרים בראש... גם אני רוצה?

אז זהו!!!! שאני רוצה להודיע לך בן עליה יקרה!!! אתה לא מעלה על דעתך על איזה מכרה זהב אתה דורך!!!
 ואתה לא שם לב שעל הדרך קבלת על מגש של כסף את אחת המידות הכי גבוהות והכי מרוממות... הלא היא **מידת הענווה!!!!** וכעת אני רוצה לגלות לך סוד כמוס:

שיש כאלו שצריכים לירוק דם בשביל להכניע את 'תועבת ה' כל גבה לב' שלהם ואצלם זה מאוד קשוח!!! קשה להם עם ענווה **לא פחות** ממה שקשה לך בבקדושה... ואת זה אתה חסכת!!! יש לך משגיח צמוד שמעמיד אותך במקום ומדביק אותך לעפר (אשר יהיה בברקע המשכן)!!! **וכעת אני ניגש לסקופ!!! תן ניחוש מי הוא זה שמאוד מאוד קשה לו עם ענווה??**

תן ניחוש מי מאוד מאוד מקנא בך שקבלת ענווה על
מגש של כסף???

אתה יודע מיה מי שמאוד קל לו בקדושה! כן כן...
בדיוק אותו אחד שאתה כ"כ מקנא בו שבקדושה הולך
לו מאוד בקלות... אז בדיוק הוא מקנא בך שבענוה
הולך לך מאוד בקלות... כן... תתפלא לשמוע... **זה הולך**
ביחד!! וזו אחת ההפתעות הגדולות שלי... איפה גיליתי
את זה? כי תמיד שמתי לב שיש כאלו שיותר קל להם
בקדושה!!! הבן אדם מתקשר אלי ומספר לי בחצי פה
שפעם היו לו נפילות רוחניות... ואז יום אחד הוא
החליט שזהו... וזהו!!! מאז נגמר!!! והוא מיד עובר
אייתי לנושא הבא... כי זהו... הוא מצידו מיצה את
הנושא... אז בהתחלה זה היה לי מאוד מוזר... הייתי
מגיב בחשדנות!! הייתי בטוח שהוא סתם משקר... כי
איך שאני מכיר... מי שנחשף למכשיר או למעידה
רוחנית משמעותית... זה לא עוזב כ"כ בקלות... בוודאי
לא כמו שהוא מתאר את זה ככה בקלילות... בהמשך
כבר התחלתי לחשוב שמדובר בסתם בן אדם מצוין
ואולי יש לו בעיה התפתחותית... **עד שיום אחד נפל לי**
האסימון!!! שיש אנשים עם אגו מאוד מאוד חזק!!!
מהסוג הזה שכשהאגו שלו קופץ... הוא קצת... קצת
בלתי נסבל לסביבתו וד"ל... ומרוב שהאגו שלו
דומיננטי... האגו שלו גובר ומתעצם גם על הפיתויים
הכי אגרסיביים... שזה אומר: שאם לפני שנה הוא
הלך ברחוב ונניח שיש לו ניסיון בשמירת עיניים... ואז
הוא לפתע פגש את ההרגשה הזיפתית והמוכרת שלנו

ולענווים מהסוג הזה המשיח יתגלה!! האם הבנת
מה באתי לשלול??

אני מתכוין לומר: שאם כתוב שדורו של המשח
יהיו ענווים... זו לא תהיה מידת הענווה שעליה
מדבר המסילת ישרים!!! כי מידת הענווה היא
מדרגה מאוד מאוד גבוהה, המסילת ישרים מדרג
אותה בראש המדרגות, אחרי זהירות, נקיות,
טהרה, פרישות, חסידות, קדושה, מי שכבר טיפס
עד לשם זוכה למידת הענווה שהיא נושקת לרוח
הקודש... אז זהו!!! כשהנביא אומר בנשימה אחת
שהמשיח הולך לבשר: א. את הענוים ב. את
הנשברי לב. ג. את האסורים... אז הענווים
המדוברים כאן זה לא העובד ה' הנשגב שעלה
בסולם המדרגות והגיע לענווה... לא!! מדברים
שם על ענווה מהסוג שמאוד מוכר לי.... ענווה
מהסוג של נשברי לב ואסירי התקווה... אותם
עובדי ה' בדור שלנו שזוכים לעשות כ"כ הרבה
נחת רוח לה'... ובכל זאת מרגישים שהקב"ה
תמיד לא מרוצה מהם!!! (אם זה בגלל תפיסה
מוטעית, או בגלל סוג הניסיון והמגרש הדמוגרפי
שלו שלא מעניק אף פעם תחושה מרוממת) ויום
אחד הקב"ה יזעיק את המשיח ויגיד לו... רוץ...
רוץ אליהם... די... אי אפשר לחכות עם זה אפילו
יום אחד... רוץ מהר לבשר להם טעו בגדול!!!
והמעשים שלהם יקרים לי כבבת עיני...

אליהם!!! אליהם המשיח יופיע ויגיד: הההלו...
ענווים- הגיע זמן גאולתם... די די... תצאו... תצאו
מהבור... תפסיקו לחשוב שאתם כאלו רשעים...
ואם אין אתם מאמינים ! ? ? ראו באורי שזרז!!!

מה פירוש?? המשיח הסופי שלנו הולך להיות משיח בן דוד **ולא** משיח בן יוסף!!! ולמה? כי משיח בן יוסף הוא צדיק גמור!!! הוא מייצג את השלימות... את 'אשרי מי שלא חטא...' ולכן משיח בן יוסף בסוף מת...

כן... הוא מת אצל כל אחד ואחד מאיתנו... תמיד חלמת להיות מושלם... חלמת להיות צדיק פערפקט, **אבל בסוף זה מת!!!** ואז מגיע משיח בן דוד והוא מביא איתו מוצר אחר לגמרי... יהודה ודוד הם מקימי עולה של תשובה... המשיח הולך לרכוב על חמור... והחמור שלו הולך להיות לנו מאוד מאוד מוכר... חמורו של המשיח הכוונה היא חומריות הזו שמרקדת לפנינו יומם ולילה... והמשיח הולך להופיע מעליה!!! ברקע שלה!! מעל אותו חתחתמור... ולהגיד לנו... כן כן... זה מוכר!!! זה בסיידר... על זה אנחנו מדברים!!! גם אני בוססתי שם ומשם עליתי והתעליתי... אני מזרע בית דוד ומזרע יהודה שהקימו עולה של תשובה!!! ה' רוצה אותי שב עליו... רוצה אותי כזה חמוד וכנוע אליו... (כולם חושבים שבעל תשובה זה שם של מגזר, אבל לא... זה שם של צורת חיים של הכנעה ושפל רוח שה' תזמן את זה עוד לפני שנברא העולם) משיח בן דוד הולך להופיע לנו על החמור... והוא הולך להוציא את כל הענווים מהמחתרת... הההלו... צאו צאו... תפסיקו לחשוב שאתם כאלו רשעים...

מזבח אבנה בשברון לבי...

כמידי שנה אצא אחי וכל הגדולות אורזות חפצים... מזוודות גדולות... לוגיסטיקה שלימה... מה יש?? עולים לירושלים!!!
כן... פעם בחצי שנה כל העיר שלנו... כל הגברים כולם תופסים את הרגלים ועולים לירושלים!! כן... אנו מתגוררים בעיר שכולה כהנים... כלנו אותו בית אבי! מדובר ביותר מאלף משפחות!! ופעמיים בשנה כל העיר מתרוקנת- כמובן מגברים למשך שבוע וחצי עד שבועיים... (יש אמנם מניין וחי של בעלי מוסין אבל בעיקר זקנים... כי גם הבעלי מוסין לא מוזנים... גם הם רוצים לעלות לירושלים ולפחות לעבוד בלשכת דיר העצים... בפרט לאחר שהתברר שלשכת העצים היא הלשכה הכי קדושה ששם ארון גנוז, מסילא זה נחפץ למקום תפילה)

עקרונית עד כאן!!! זהו!! גבר שיקרא שורות אלו... מצידו אפשר להמשיך הלאה... אין לו שום בעיה... אבל אשה שקוראת שורות אלו... משהו פה לא מסתדר לה... רגע רגע... אני רוצה להבין: אם עיר שלימה מתרוקנת במשך שבועיים מכל הגברים... אז... אז איך... איך מסתדרים? מי מחליף אותם? מי מחליף את הרבה בכיתה? ומה יהיה במקום הנהג של ההסעות ומי המלווה?? ומה יהיה עם המכולות... הרי גם הוא נסע לירושלים... ומי שמביא את החלב כל בוקר... מי מחליף אותו?? ואיך מתפרנסים?? שבוע ימים כל הגברים לא פה!!! וחכה... זה רק החצי הראשון של השאלה... כי כעת נעבור לירושלים... וזו כבר שאלה הרבה יותר נוגעת ללב!!! אלף כהנים שעד היום היו כאן, כעת נמצאים בירושלים!!! מי מכין להם שם ארוחת בוקר? יותר נכון: מי הולך לגנוב לנו את הזכות להיטפל לעבודתם ולהכין להם דווקא בימים אלו ארוחת צהרים?? מי דואג להם לכל הצרכים הבסיסיים?? אז זהו!!! שבשביל זה אצא אחי ועוד הרבה הרבה אמהות מעירו תופסות את הרגלים יחד עם אבא ונוסעות כולם ביחד... עד שמגיעים קרוב לירושלים... וכאן דרכינו נפרדות!! אבא ויענקי ומוישי ומוטי ממשיכים לירושלים... ואנחנו האמהות והילדות פונות לכיוון יריחו!! ביריחו יש לנו את הקמפוס שממשש כאכסניה למשפחות משמרות הכהונה... מכאן אנו מנהלות את העניינים בשלט רחוק

כל מה שאבא ויענקי צריכים בשוטף אנחנו מארגנות בזריזות מידי בוקר בצירוף ד"ש ויש את השליח שלוקח את הכל לירושלים... סו"ס יריחו לא רחוקה מירושלים... תוך שעה המשלוח כבר אצלם!! ובמקביל אנחנו פה במשרה מלאה של עקרת בית בנתוני אירוח... אנחנו שולחות את הקטנים לחידר המיוחד ביריחו שמיועד לנוערי בתי אב של המשמר... מכינות להם אוכל... בגדים... בקיצור: שוטף!!!

אבל זה בכלל לא שוטף... אנחנו כעת סמוך ונראה לבית המקדש... אנחנו כל הזמן בקשר עין עם בית המקדש!! מידי לילה... לפנות בוקר... אנחנו מתעוררות לקול שער הגדול שנפתח וקולו נשמע עד יריחו... אנחנו מיד מבינות שכעת מתחילה העבודה... שזה אומר שברגעים אלו אבא יענקי ומוישי כבר אחרי מקווה, כבר לבושים בגדי כהונה ומתכוננים לפייס... מי יתן שאבא הפעם יזכה... אבל גם אם לא... אנחנו פה עם ה' בכל מצב!! אנחנו מתחילות להכין אוכל כמובן בזהירות הכי מופלגת של טהרה!!! אם במשך השנה חני משתדלת להקפיד על חולין על טהרת תרומה ואמא מסתפקת בלהקפיד על טהרת מעשר (כי סו"ס אמא צריכה להתעסק עם הילדים ש-לך תדע מאיפה הם הגיעו) אז עכשיו... אין חכמות... אנחנו מכינות ארוחת צהרים לאבא ולבנים שהם צריכים להיות טהורים לאכילת קודש!!!! הכל פה נעשה בסטריליות של אפיית מצות!! (מספיק שהתפוח נגע בלחם שנוגע במלפפון שטפטפה עליו טיפת מים שאותה טיפה טפטפה עליו מאחורי כוס שהחזיק אותה מקודם בן אדם לא הכי מוכר... זה מספיק בשביל שהתפוח הזה כבר לא מתאים לאבא ויענקי) ואנחנו מכינות מידי בוקר את המשלוח היומי בתחושה כ"כ מרוממת... כי אנחנו יודעות שכעת ברגעים אלו אנחנו זוכות להיטפל לעבודת הקרבנות לדר במעון!! רגע רגע... שש... שקט... הנה... אנחנו שומעים כעת צליל דק וחזק...

כן... זה קול המגרפה!! זה אומר שברגעים אלו כל העם פורשים מבין האולם והמזבח... כי הגיע עת להקטיר קטורת!! זה אומר שכעת יש עת רצון... אנחנו לא רצות מהר מהר להגיד תהילים... כי אין צורך... אנחנו כעת במקום הנכון ביותר!! אנחנו כעת באמצע לטגן בצלים להכין ארוחת צהרים... למי?? לאבא וליענקי ש... שמי יודע... אולי בדיוק היום אבא זכה בקטורת!! וברגע שהוא מקטיר קטורת!!! אני בדיוק מטגנת בצל בשבילו... ואני זוכה ליטול בעבודה שלו... אבל רגע... ברגע שנשמע קול המגרפה זה אומר עוד כמה דברים... זה אומר שהלויים מתחילים כעת להתארגן בדוכן לקראת שיר של יום... זה אומר שכעת כל הכהנים מתארגנים להיכנס להיכל לקיים מצוות השתחוואה בפישוט ידיים ורגלים (כמובן רק לאחר הקטורת, ורק לאחר שהמקטיר יצא מהיכל) אבל יש עוד משהו... באותם רגעים ראש המעמד מעמיד את הטמאים בשער המזרח כדי לביישן... אבאלע... מוישי שלנו... אני מאוד מקווה שהפעם הוא לא שם... בפעם שעברה זה היה לו מאוד לא נעים... ה', כל הלילה התפללתי עליו שיהיה ראוי בבוקר לעבודה!! שלא יהיו לו מפריעים... אנחנו פה ביריחו בחפ"ק של העבודה בשלט רחוק!! ברגעים אלו אנחנו אפילו מריחות את ריח הקטורת, ונושאות תפילה ותחינה... תכון תפילתי קטורת לפניך משאת כפי מנחת...

---אבל השנה חני עמדה בפתח החדר בעיניים גדולות ועצובות ושאלה את אבא: מה... השנה לא...?? השנה אנחנו לא נעלה כמו כל שנה לירושלים וליריחו?? אבא הרכין את ראשו ולאחר דקה ממושכת הוא ענה בשקט: לא... ושוב השתתרה שתיקה ממושכת... דקה... שתיים... ואז לפתע נזרקה שאלה לחלל החדר: אבל למה לא? מה... ה' לא היה מרוצה ממה שעשינו לו?? הרי אני ואמא כשהיינו שם בחפ"ק ביריחו... עשינו את זה עם כככל הלב עם כל האהבה... עם כל הנשמה!! למענו יתברך... אז מה... ה' כנראה לא אהב את מה שעשינו בשבילו? ה' לא שמח עם הארוחת צהרים שהכנו לכם שיהיה לכם כח לעבוד אותו?? מה... ה' לא שמח ברצון העז שלנו להיטפל לרצונו יתברך??

אבא הסתכל בפניה של חני בת השמונה וענה נחרצות: חני... לא!! את זה ה' לא החריב!! דווקא ה' מאוד מאוד אהב את ההתמסרות שלכם שם ביריחו... אבל ה' קצת פחות אהב את הקרבנות שלנו... כי אנחנו קצת נעלמנו לו שם בתוך הבית הגדול והעצום הזה... אנחנו נאבדנו לו שם... שכחנו את עצמנו... ולכן ירושלים נחרבה!! בית המקדש נחרב!! אבל יריחו שלכם ?? היא לא חרבה!!! ה' ממשיך לאהוב את לשכת החביתין של אמא שכל ערב במסירות היא מכינה חביתות לילדים של ה'... איך שכל צהרים אני מגיעה הבייתה ורואה סיר על האש... שאמא הכינה עם כל הלב כדי שיהיה כח לאבא להמשיך לעבוד את ה'... את זה ה' תמיד אהב וגם עכשיו הוא ממשיך לאהוב... ודווקא בגלל זה כשהוא לקח לנו את לשכת החביתין... אבל את המטבח של אמא הוא השאיר... את זה הוא לא לקח!! אפילו בט' באב המטבח הזה ישאר פעיל.

ה' מאוד אהב וממשיך לאהוב את ההתגברות שלנו... את האש שאנחנו מקריבים לו יום יום על מזבח החיצון... בכל מיני התמודדויות שאנחנו מאתגרים מהעולם החיצון... את זה הוא תמיד אהב ואת זה אף פעם הוא לא החריב... אבל את מזבח החיצון הוא נאלץ לקחת... כי המזבח הזה לקח אותנו... שאב אותנו מידי... היינו יותר מידי עסוקים במזבח ובקרבנות ובבית הגדול והקדוש... ואנחנו נאבדנו לו שם... הוא כבר לא פגש אותנו... מרוב כיסופים לאש שירות מהשמים... ה' כבר פחות פגש את ה'מצוה לבא מן ההדיוט... שכחנו שסו"ס ה' רוצה אותי פה בכל הסיפור... וה' לא רצה להפסיד אותנו... אז הוא לקח מאיתנו את המזבח החיצון כדי להרחיק מאיתנו את ה'מזבח אבנה בשברון לבי'

בסוף יהיה טוב... בסוף מה שיצא זה טוב...

יש את הגמ' המפורסמת: ששת אלפים שנה היה העולם, שתי אלפים תוהו, שני אלפים תורה ושני אלפים ימות המשיח, וכאן מסיימת הגמ' ואומרת משפט: **ובעונותינו שרבו, יצאו מהם מה שיצאו...** אני כנראה למדתי את הגמ' כשהייתי מאוד צעיר אז כשקראתי את המשפט הזה בגמ' 'יצאו מהם מה שיצאו...' באופן טבעי קראתי את המשפט הזה בנימה שאנחנו רגילים להשתמש בה... אה... ה' ירחם... יצאו מהם מה שיצאו...

הרי מתי אנחנו משתמשים במשפט הזה?? כשיש סיפור על אחד שלא היה מקבל שבת בזמן... ולא היה שומר על מנהגים... וה' ישמרו... מה שקרה בסוף שנולד לו ילד שלא הלך בדרך הישר 'ויצא ממנו מה שיצא...' והיה אחד שהיה מדבר נגד צדיקים ותראה מה שיצא ממנו... כן... אנחנו רגילים להשתמש במשפט הזה כשאנחנו באים לומר שהוא עשה כך וכך והוא לא היה בסדר... ואז בסוף זה כבר היה מאוחר ויצא ממנו פושטק... וזה מה שיצא... סוף!!!!

אז אותו דבר... שתי אלפים ימות המשיח... ובעונותינו שרבו... אז יצאו מהם מה שיצאו... זה מה שיצא מהם... בושה... אבל כל מי שרק למד את הגמ' ויודע את הפשט הפשוט של הגמ' מחזיק לעצמו!!! כי... כי זה בכלל לא קשור... הפירוש של הגמ' הוא ככה: מהאלף הרביעי ואילך היה יכול להגיע מהמשיח... כלומר- מלפני 1785 שנים כבר היה יכול להגיע המשיח אם היינו זוכים... ובעונותינו שלא זכינו... יצאו מתוך אותם שנים מה שיצאו- כלומר: כבר חלפו 1785 שנים ועדיין זה לא התממש!! בסידר... אבל זה יגיע!!!

ללמדך: בסוף יהיה טוב!!! בסוף הרבש"ע לא יפסיד את הכסא! ה' נשבע בכסאו... ויום אחד אנחנו נשב איתו בשלחן שבת של יום שכולו שבת... רק מה?? כמה זמן זה יתעכב? זה תלוי בנו!! כמה שנים יצאו מתוך ה-2000 שנות ימות המשיח וזה עדיין יתעכב? זה כבר תלוי בנו!! ובעונותינו זה באמת מתעכב... אבל להגיע זה יגיע!!! כלומר: כשחז"ל משתמשים במושג 'יצאו מהם מה שיצאו' זה בדיוק ההיפך מהשפראך שאנחנו משתמשים... כשאנחנו אומרים 'תראה מה שיצא ממנו', אנחנו מתכוונים לומר... הנה... תראה מה קרה בסוף... זה מה שיצא בסוף...

זו נימה של יהודי מיואש! זו נימה של יהודי שלא מספיק זוכר ש'לא יזנח לעולם ה'...' כי אנחנו צריכים להאמין שבסוף בסוף... מה יצא בסוף?? **בסוף יהיה טוב!!!** רק איפה אתה יכול להזיק לעצמך?? איפה מגרש המאבק שלנו?? ב'יצאו מהם מה שיצאו'!! כמה שנים אתה רוצה לשרוף ולכזוב ולהתעכב כדי להגיע לסוף הטוב... כי ה' לא יוותר עליך... אתה תהיה פה!!! ועוד יהיה לך טוב!!! כמה זמן זה יארוך?? כמה שנים אתה תתבשל עד שתגיע לזה?? זה כבר תלוי בך!!! אבל מה יצא ממך בסוף?? בסוף אתה תצא טוב...

---אחד הדברים המלחיצים זה שהרמב"ם אומר שמי שלא **מחכה** למשיח הוא כופר באחד מ"ג עיקרים!!! מילא הוא היה אומר שמי שלא מאמין במשיח הוא כופר... אבל מי שלא מחכה...?? איזו איזו... זה גורם להרבה אנשים נערווען... כי יש הרבה אנשים שהמשיח לא תמיד מסתדר להם בל"ז... נו... אז אם אני לא לגמרי מחכה לו... אני כבר כופר... ושמעתי הגדרה אמיתית: לחכות למשיח הכוונה היא למשפט היהודי המוכר שאומר: יהיה טוב!!!! יהודי שומע שמשהו מת, מה נפלט לו? יהיה טוב!!! מה הקשר יהיה טוב? התשובה היא: יהודי מבין שבריאיה לא מושלמת זה לא תקני ולכן יהיה טוב... זו הכוונה לחכות למשיח... אני מחכה שיהיה טוב... אין אחד שלא מחכה שיהיה טוב... יש כאלו שלא מחכים למשיח כי הם חושבים שיהיה רע... אבל אם זה יהיה טוב הם גם רוצים... אז בעז"ש יהיה טוב... בסוף כולנו נצא טובים...

אבא שבשמים... תמלא אותי בבין הזמנים המרוקן הזה!!! אני נחוש לגרש את החתי והזמורי הפרזי והיבوسی... את כל הפיתיונים שאורבים לי בביה"ז... אבל תמלא לי את הארץ... על זה היה דוה לבנו... על הר ציון ששמים!!! אבאלע... תן חיוך... כמה טיפות של עונג בלימוד... תטפֿטֿפֿ כמה טיפות של גן עדן לתוך הסידור שלי... תן לי את העונג לבכות בגעגועים על בית המקדש... ה' אתה יודע שיש כאלו שחובטים בי בימים אלו... תתבייש לך... למה אתה לא מספיק מתאבל על חורבן ביהמ"ק? ? לקב"ה אין בית ואתה חושב על בין הזמנים? ? בבקשה רבש"ע... הלוואי... אני מתחנן לבכות... אני בוכה ל--בכות... רק תן לי קצה חוט... תן לי געגועים... תן לי על מה!!! מה אתם צועקים עלי שאני לא מתאבל? ? אני מת להתאבל... רק שיהיה לי מינימום של שייכות בזה... אבא שבשמים... לך כבר אין מה להתאבל... יש לך אותי!! משועמם טיחו! אבל אני עושה את זה איתך. לך כבר יש לאן לחזור... השיבנו ה' אליך..